

KISS BENEDEK

Hó alól fű

Gyermekkor friss gyepje,
futballpálya, birkalegelő,
ilyenkor fűved vadul zsendül,
évszázadok hava olvadoztán
pogány lándzsákkal
vadul tör elő.

Mintha megújulnék veled én is,
futballpálya, birkalegelő,
őszibúzaként fagyot lebírva,
és mintha konok szívünk tüzetől
langyulna újra
s fényesednék ki a levegő.

Szeretnék játszani, futni ma újra
futballpályán, birkalegelőn,
tarackgyökér-erős vérindákkal
kapaszkodni az élet szívébe,
hisz virágzás tornya ott is, hol várnak rám:
a temetőn.

Nem tudok futni már, játékom korhelyé,
futballpálya, birkalegelő,
temetlek titeket, ifjúi évek,
kihamvad belőlem már az erő,
megindít mégis, ha pogány lándzsákkal
hó alól fű tör elő.

Szemét-király

Utcaseprő-szél,
idült nyugdíjas,
te nyughatatlan
északi szél,

jól jönne most, ugye,
hogy tovább fújhass,
egy kis borocska,
még tart a tél?

Forralt borocska ám,
fahéj, szegfűszeg,
borral meghintve –
az volna jól
Mínuszok járnak még,
a tócsa dermedt –
forralt bor volna csak
vagy fél akó!

Mínuszok járnak még,
behúzott nyakkal
kopog el sietve,
ki erre jár,
te söpörsz csak merőn,
gúnyos ajakkal,
északi szél, te
szemét-király.

Bánatúzó

Megcsapott egy kis
semmi bánat,
és most görnyedek,
mint az állat.

Kottája is van,
dúdolom halkán,
az is olyan kis
semmi dallam.

Megcsapott egy kis
semmi bánat,
s futnék most előled
és utánad.

A színe bronzos,
mint a medvének.
Jól beaszalt bíz
Bence kedvének.

Mint egy hátizsák,
annyit se nyomhat,
mégis, mégis az
agyagba porlaszt.

Dalocska, úzd el a
bronz-barna medvét,
derítsd föl újra
Bence kedvét!

A BAJJUSZ